

lighed for at sælge deres kunst, jf. det forslag, vi har lavet om fradrag for salg af billedkunst.

Det er god, borgerlig kulturpolitik, at vi sikrer, at flest muligt kan leve af det, de er så gode til, som giver os alle sammen oplevelser, som udvider vores horisont – det kan være billedkunstneren, det kan være forfatteren, det kan være musikeren – og så skal vi bruge vores generøse kulturmidler til at sikre, at de, som ikke kan klare sig selv, får et fornuftigt fundament.

Denne her regering opfatter ikke markedet som en trussel mod kulturel kvalitet. Denne regering opfatter det tværtimod som en udfordrende opgave at forene markedets og kulturens frie kræfter, så der opstår fornyelse med kvalitet.

Kl. 10.10

Vi ønsker f.eks. hverken formynderi eller anarki på medieområdet. Vi ønsker, at man både fastholder public service-kvaliteten og giver borgerne valgmuligheder. Det er god, borgerlig kulturpolitik.

Regeringen ønsker ikke at se kulturpolitikken som en isoleret sektor i samfundet. Opgaven er tværtimod at føre kulturpolitik i samarbejde med andre samfundsområder. Denne her æra er altså en ny begyndelse, men på ingen måde en kulturpolitisk revolution.

Regeringsgrundlagets afsnit om kunst og kultur fastslår indledningsvis de værdier, vi bygger på, og det er frisind, det er forskellighed, og det er fællesskab.

Frisind, fordi alle mennesker har ret til at udtrykke, hvad de vil, på måder, som de har lyst til. Men det frisind skal ikke føre til værdirelativisme, hvor alt bliver lige gyldigt. Frisind betyder nemlig også, at borgerne har ret og pligt til at sige fra, f.eks. når man møder holdninger eller kunstneriske udtryk, som man ikke bryder sig om.

Forskellighed, fordi mennesker har forskellige erfaringer og forskellige kulturelle behov, som skal respekteres på deres egne betingelser. Sådan har det altid været, men i de her år gør globaliseringsudfordringer det endnu tydeligere.

Fællesskab, fordi kultur bidrager til at binde grupper og nationer sammen, og sammenlignet med de fleste andre nationer er Danmark jo en kulturelt ensartet nation. Her er det en vigtig opgave for vores kulturpolitik at bevare og udvikle dansk kultur. Vi skal på én gang fastholde de værdier, vi holder af, og så selvfølgelig også være åbne over for andres.

Denne her regering lægger altså op til en kulturpolitik, der fastholder, at vi har ret til at holde af og være stolte af dansk kultur og dansk identitet. Der er jo ikke andre i hele verden end os 5 millioner danskere, som kan passe på og udvikle vores sprog og vores kultur. Repræsentanter for andre kulturer har selvfølgelig samme ret til at holde af og være stolte af det, der er deres. Men det, der er vores opgave, er at værne om dansk kultur og udvikle dansk kultur.

Vi lægger altså også op til en politik, som fastholder, at dansk kultur og identitet har sin styrke i åbenhed over for omverdenen. Vi skal både give og modtage fra andre kulturer og folkeslag, vi skal værne om friheden til forskellighed og tolerance som vigtige elementer i vores kultur, og den sunde nationalfølelse må ikke blive til usund nationalisme.

Vi har i regeringen ansvaret for støtten til den professionelle billedkunst: musikken, teatret, litteraturen, arkitekturen og anden kunstnerisk udfoldelse, og det er vi både glade for og stolte af. Men vi har også ansvaret for støtten til eksempelvis vores kultur: medierne, bibliotekerne og amatørkulturen. Dem er vi også glade for. For regeringen udgør alle de her områder en helhed, og ingen af elementerne kan undværes i et rigt og varieret kulturliv.

Jeg mener ikke, at der er grund til at frygte for dansk kulturs skæbne i en globaliseringstidsalder. Den skal nok overleve, hvis vi, der holder af den, påtager os at bevare og udvikle den med udgangspunkt i et bredt kultursyn. Det er kulturministerens og andre kulturpolitikeres opgave at have værdier og omsætte dem i politik, men det er ikke vores opgave at være holdnings- eller smagsdommere.

Derfor har vi i Danmark en sund tradition for armslængdehåndtering på kunstens område. Det betyder, at vi politikere har fastlagt nogle overordnede rammer, og så overlader vi det til repræsentanter for kunstnerne selv eller andre med specialviden at fordele de store ressourcer, vi har til rådighed for kulturelle projekter. På tilsvarende vis har vi på nogle kulturområder, f.eks. idrætten, en lige så sund tradition for selvforvaltning.

Der findes allerede mange gode eksempler på et frugtbart og nyskabende samarbejde mellem kulturen og erhvervslivet. Den tradition vil vi videreføre og udvikle. Derfor er Kulturministeriet sammen med Erhvervsministeriet ved at skabe nogle projekter, som skal styrke samarbejdet mellem kulturen og erhvervslivet. Et af disse